I

О, плачте, ви, хто сльози ма в очах,
О, плачте над руїнами святині!
Нехай побачу я ще в тих сльозах,
Що в вас душа ще досі не в руїні.

Але ні краплі сліз в очах ясних!
І погляд мов чужий усім стражданням…
І чую я один веселий сміх
В краю, де треба б буть самим риданням…

II

Мені снився величний, зруйований храм;
Обгорілії стіни не мали дахів,
Малювання пропало від диму й від плям,
А в побиті шибки буйний вітер шумів.

Мені снилось, що серце боліло моє
І що смутно питав я руїну німу:
"Де ж поділися ті — чи вони, може, є, —
Що тут богу служили й молились йому?"

Мені снилось, що голос до мене сказав:
"Подивись і вважай!" — І побачив я там,
Що відновленний храм образами сіяв
І що співи побожних наповнили храм.

"Придивись і прислухайсь!" — я почув, і… нема
Вже нічого, й картина змінилася вмить.
То не храм, але попелу купа сама,
То не люд, а гаддя та гробацтво кишить.

1891